HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דכרכים. שהוא מקום שווקים ומתקבצים שם ממקומות הרבה והיא עשויה לכל הצד להתפלל ואין לה בעלים מיוחדים: **דכפרים.** כל בעליו ניכרים והרי הוא כבית הסופתין: **ואין יהושלים מעמאה בנגעים.** שאין מחזה להם. קסבר לא נתחלקה לשבט ובנימין חלק כל השבטים שוין בה: **אני לא שמעתי.** קסבר נתחלקה לשבטים: **אלא מקום מקדש בלבד.** שכשקנה דוד את גורן מארונה היבוסי גבה הכסף מכל שבט ושבט כדלמרינן בספרי (ב) וכשחיטת קדשים [זבחים קטז:]: **כמאי קא מיפלגי.** ר' יהודה ורבנן: **בר בבית והלשכות והעזרות.** לר' המזכיר רוחב בר בבית עזרת נשים כולה ועזרת ישראל כולה (ג) י"ל שמה של מקום רגלי דליסת הכהנים להלן מרגלי ישראל ושם המזבח מתחיל משם ולמערב בחלקו של בניימין אלא שמקום מזבח המזבח יוצא לתוך חלקו של יהודה ורבנן: **חופף.** כלומר שמתחיל ממקום שהוא בחלקו של בניימין ויוצא לתוך חלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בניימין ובה היה מזבח בנוי ובניימין הצדיק היה מצטער עליה לבלעה בכל יום שנאמר [2] חופף עליו כל היום (ד) **לפיכך זכה בניימין הצדיק ונעשה אושפיזכן לגבורה** שנאמר ובין כתפיו שכן והאי תנא סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים דתניא (ה) אין משכירין בתים בירושלים לפי שאינה שלהן ר' אלעזר בר (צדוק) אומר אף לא מטות לפיכך עורות קדשים בעלי אושפיזכנין נוטלין אותן בזרוע אמר אביי שמע מינה אורח ארעא למישבק איניש גולפא ומשכא לאושפיזיה ודכפרים מי מטמא בנגעים והתניא לאחוזה עד שיכבשו אותה כבשו אותה ולא חלקוה לשבטים חלקו לשבטים ולא חלקו לבית אבות חלקו לבית אבות ואין כל אחד מכיר את שלו מניין ת"ל [3] ובא אשר לו הבית מי שמיוחד לו יצא אלו שאין מיוחדין לו אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא: ומתקיניין לו כהן אחר: פשיטא אירע בו פסול קודם תמיד של שחר מחנכין אותו בתמיד של שחר אלא אירע בו פסול אחר תמיד של שחר [ו] במה מחנכין אותו אמר רב אדא בר אהבה באבנטו (ו) הניחא למאן דאמר אבנטו של כהן גדול זה הוא אבנטו של כהן הדיוט אלא למאן דאמר (ח) אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר אמר אביי לובש שמונה ומהפך [ט] בצינורא וכדרב הונא (י) דאמר רב הונא [ז] זר שהפך בצינורא חייב מיתה ורב פפא אמר עבודתו

והא דכרכים והא דכפרים ודכרכים אין מטמא בנגעים והתניא (ו) אאחוזתכם אחוזתכם מטמאה בנגעים [א] ואין ירושלים מטמאה בנגעים אמר ר' יהודה אני לא שמעתי אלא מקום מקדש בלבד הא בתי כנסיות ובתי מדרשות מטמאין בנגעים ואע"ג דכרכים נינהו אימא אמר רבי יהודה אני לא שמעתי אלא מקום מקודש בלבד במאי קא מיפלגי תנא קמא סבר ירושלים [ב] לא נתחלקה לשבטים ורבי יהודה סבר ירושלים נתחלקה לשבטים ובפלוגתא דהני תנאי [ג] דתניא מה היה בחלקו של יהודה הר הבית הלשכות והעזרות ומה היה בחלקו של בנימין אולם והיכל ובית קדשי הקדשים [ד] ורצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה מזבח בנוי ובניימין הצדיק היה מצטער עליה לבלעה בכל יום שנאמר [2] חופף עליו כל היום [ה] **לפיכך זכה בניימין הצדיק ונעשה אושפיזכן לגבורה** שנאמר ובין כתפיו שכן והאי תנא סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים דתניא [ו] אין משכירין בתים בירושלים לפי שאינה שלהן ר' אלעזר בר (צדוק) אומר אף לא מטות לפיכך עורות קדשים בעלי אושפיזכנין נוטלין אותן בזרוע אמר אביי שמע מינה אורח ארעא למישבק איניש גולפא ומשכא לאושפיזיה ודכפרים מי מטמא בנגעים והתניא לאחוזה עד שיכבשו אותה כבשו אותה ולא חלקוה לשבטים חלקו לשבטים ולא חלקו לבית אבות חלקו לבית אבות ואין כל אחד מכיר את שלו מניין ת"ל [3] ובא אשר לו הבית מי שמיוחד לו יצא אלו שאין מיוחדין לו אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא: ומתקיניין לו כהן אחר: פשיטא אירע בו פסול קודם תמיד של שחר מחנכין אותו בתמיד של שחר אלא אירע בו פסול אחר תמיד של שחר [ו] במה מחנכין אותו אמר רב אדא בר אהבה באבנטו (ו) הניחא למאן דאמר אבנטו של כהן גדול זה הוא אבנטו של כהן הדיוט אלא למאן דאמר (ח) אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר אמר אביי לובש שמונה ומהפך [ט] בצינורא וכדרב הונא (י) דאמר רב הונא [ז] זר שהפך בצינורא חייב מיתה ורב פפא אמר עבודתו

ירושלים לא נתחלקה לשבטים. מימה דבפרק לולב הגזול (זבחים דף נג:) ממרינן דקרן דרומית מזרחית לא היה לו יסוד לפי שלא היה בחלקו של עורף ו"ל דמה שנתחלקה מאי דמשמע לן דקרן מקומות של המזבח היה לה יסוד ומזרחית דרומית לא היה לה יסוד ואין לתרץ דלדידיה היה להם יסוד מכל מקום שהוא מקודש כבשו אותה ולא חלקוה לשבטים. מימה דבפרק לולב הגזול (זבחים דף נג:) ממרינן דקרן דרומית מזרחית לא היה לו יסוד לפי שלא היה בחלקו של עורף ו"ל דמשמע שיש ליתן לותו במקום שיש לו מכלל דלאיכא דוכתא אלא היה לו יסוד וי"ל הכי גמירי שלא לעשות יסוד למזרחית דרומית שבכתיבי [דף"ל פח] הכל בכתב: **הא דכרכים הא דכפרים.** לכאורה תרוייהו כרבנן מוקי להו דמי לידי ולידי כרבי מאיר אם כן כיון דאיכא למימר מקמ"ל מידי ולידי כר' יהודה ומשמע מוקי תרוייהו כר' מאיר הוה ליה למימר ולפי שעה אימא כרבנן מוקי להו ומשמע דלא כר' מאיר הוה ליה למימר ולפי שעה אימא כרבנן מוקי להו ומשמע מוקי תרוייהו כר' יהודה דתניא כרבנן מוקי להו ומשמע מוקי תרוייהו כר' יהודה ובפלוגתא דהני תנאי [ג] דתניא מה היה בחלקו של יהודה הר הבית הלשכות והעזרות ומה היה בחלקו של בנימין אולם והיכל ובית קדשי הקדשים [ד] ורצועה היתה יוצאה מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה מזבח בנוי ובניימין הצדיק היה מצטער עליה לבלעה בכל יום שנאמר [2] חופף עליו כל היום [ה] **לפיכך זכה בניימין הצדיק ונעשה אושפיזכן לגבורה** שנאמר ובין כתפיו שכן והאי תנא סבר ירושלים לא נתחלקה לשבטים דתניא [ו] אין משכירין בתים בירושלים לפי שאינה שלהן ר' אלעזר בר (צדוק) אומר אף לא מטות לפיכך עורות קדשים בעלי אושפיזכנין נוטלין אותן בזרוע אמר אביי שמע מינה אורח ארעא למישבק איניש גולפא ומשכא לאושפיזיה ודכפרים מי מטמא בנגעים והתניא לאחוזה עד שיכבשו אותה כבשו אותה ולא חלקוה לשבטים חלקו לשבטים ולא חלקו לבית אבות חלקו לבית אבות ואין כל אחד מכיר את שלו מניין ת"ל [3] ובא אשר לו הבית מי שמיוחד לו יצא אלו שאין מיוחדין לו אלא מחוורתא כדשנין מעיקרא: ומתקיניין לו כהן אחר: פשיטא אירע בו פסול קודם תמיד של שחר מחנכין אותו בתמיד של שחר אלא אירע בו פסול אחר תמיד של שחר [ו] במה מחנכין אותו אמר רב אדא בר אהבה באבנטו (ו) הניחא למאן דאמר אבנטו של כהן גדול זה הוא אבנטו של כהן הדיוט אלא למאן דאמר (ח) אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר אמר אביי לובש שמונה ומהפך [ט] בצינורא וכדרב הונא (י) דאמר רב הונא [ז] זר שהפך בצינורא חייב מיתה ורב פפא אמר עבודתו

במאי קא מיפלגי. מעיקרא כי הוה ס"ד דר' יהודה מקום מקדש דוקא קאמר אימא לימר דפליגי בהא ת"ק סבר כל יושלים אין מטמא בנגעים משום דקדישא לאכילת קדשים וקיים ומעשר שני וכיון דמיומחת לקדשי גבוה לא משכחת ליה במחזמכם ורבי יהודה סבר דווקא מקום מקדש שהוא מתנה שכינה לאכילת קדשי קדשים אבל ירושלים מטמאה וכל שכן בתי כנסיות ומדרשות דלמרינן דרבי יהודה אמר מאי לא שמעתי אלא מקום מקודש בלבד ובכלל זה יש כמו כן בתי כנסיות ומדרשות אם אימא דתניא ת"ק הוי משום דירושלים קדושה לאכילת קדשים וקיים ומעשר שני לא הוי לא לר' יהודה לאמר דתניא אי אימא אלא מקום מקודש היה להכי מיטהרין במילתא אחריתי: **מאי**

מעשר שני. שהיה מוכר פירותיו בירושלים ומביא דמיהן ולוקח פירות אחרים ואוכלן בקדושת מעשר שני: **מאי חומה.** שהיתה מקפת את העיר: **מאי מגדל.** שהיה עומד בחומה: **מאי בירה.** שהיה מגדל גדול ומפואר: **מאי עזרה.** שהיתה מקפת את המקדש: **מאי הר הבית.** שהיה הר גבוה: **מאי הלשכות.** שהיו מקיפות את העזרה: **מאי עזרות.** שהיו מקיפות את הלשכות: **מאי נשיאים.** שהיו יושבים בהן: **מאי כהנים.** שהיו מקטירים את הקרבנות: **מאי לויים.** שהיו אומרים שירה בכלי שיר: **מאי ישראלים.** שהיו עומדים במעמדות: **מאי נתינים.** שהיו עובדים במקדש: **מאי משכנות.** שהיו ישראל ישנים בהן: **מאי אוצרות.** שהיו מניחים בהן כלי המקדש: **מאי לשכת הגזית.** שהיו יושבים בה בדין הגדול: **מאי לשכת חלפי.** שהיו יושבים בה בדין הקטן: **מאי לשכת אבן שלמה.** שהיו יושבים בה בדין המלך: **מאי לשכת פרהדרין.** שהיו יושבים בה בדין הנשיא: **מאי לשכת הנתר.** שהיו מכבסים בה את הבגדים: **מאי לשכת בית מוקד.** שהיו מוקדים בה את האור: **מאי לשכת בית הפרוה.** שהיו מפרים בה את הבגדים: **מאי לשכת בני עדין.** שהיו מבשלים בה את הקטורת: **מאי לשכת בית הטלייה.** שהיו טולים בה את הבגדים: **מאי לשכת בית הבד.** שהיו עושים בה את השמן: **מאי לשכת בית הפרכה.** שהיו מפרכים בה את הבגדים: **מאי לשכת בית הבחירה.** שהיו בוחרים בה את הבגדים: **מאי לשכת בית הבגדים.** שהיו מניחים בה את הבגדים: **מאי לשכת בית הגלוסקאות.** שהיו עושים בה את הגלוסקאות: **מאי לשכת בית הפטומין.** שהיו עושים בה את הקטורת: **מאי לשכת בית הנגרים.** שהיו עושים בה את הקורות: **מאי לשכת בית הנפחים.** שהיו עושים בה את הכלים